

ΒΑΣΤΑ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Εδώ που φτάσαμε σ' αυτά τ' ακίνητα νερά
που ο άνεμος δεν τα ριπίζει
σ' αυτά τα σάπια νερά
που ήλιος δεν τα στραφταλίζει
σ' αυτά τα μαύρα νερά
που φως δεν τα ενδοσκοπεί
δεν θα ενδώσουμε στον ύπνο
με τη μαγεία της σιωπής
και το καλειδοσκόπιο των ονείρων του
να μας βαυκαλίσει.
Θ' αγνοήσουμε τις σειρήνες
που μας πλανοδρομούνε απ' αντίπερα
με τη λυγεράδα στη φωνή
και την ηδύτητα στον ήχο
θα βάλουμε τιμόνι την απόφαση στο καράβι μας
και σφιχτά δεμένοι στο κατάρτι του
θα ξανοιχτούμε στ' άγριο πέλαγο
τη ρότα ψάχνοντας του μονόδρομου
που θα μας βγάλει στην Ιθάκη.
Μας πήρε ο μπάτης
στα γλαυκά φτερά το ' όνειρο
κι' έβαλε πλήρη για τ' ακρόγιαλο
εκεί που έλλιμενήσαμε την καρδιά μας
Τη φλογερή της ντύθηκε η ψυχή μου αρματωσιά
και χύμηξε ν' ανέβει
στην πιο ψηλή κορφή του Πενταδάχτυλου βουνού
εκεί που κοιμάται ο Ακρίτας με το θρύλο του
εκεί που η ρήγισσα μαρμαρωμένη
το μοιραίο της περιμένει εραστή
να την ξυπνήσει με το φιλί και με το χάδι του
και με τον έρωτα αν τη ανασαρκώσει
στις μυτερές κορφές ν' ανάψει ο όρθρος
στις ισκιωτές χαράδρες να βροντήσει
λεβέντης ο χορός το πόδι του
με την περηφάνεια περισπωμένη στ' ορθό φρύδι του
και την απόφαση σαΐτα στη ματιά του
το ένα του χέρι ως απάνω σηκωτό
και τ' άλλο πίσω κι ανάστροφα στη μέση·
Βάρα βιολί, βάρα λαγούτο και μισέψαμε
βάστα καρδιά μου κι όπου νάναι η μέρα θα χαράξει.

ΤΑΚΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ